

Honorabilitat

Llegeixo un escrit signat per la trànsfuga Vanessa Garcia, i la també trànsfuga Dolors Isart en què ataquen a tort i dret el seu elegit alcalde Ribalta i que ara l'acusen de promoure atacs contra seva honorabilitat.

Pregunta: tenen honorabilitat dues persones que, veient que no se'ls atorguen prebendes en donar suport a una moció de censura, ara marxen del partit (però mantenint l'escó) i fent la punyeta a la governabilitat de l'Ajuntament?

Tenen honorabilitat unes persones que uns partits ens imposen (impresentables la majoria) i que ara que tenen l'escó marxen del partit i fan la seva?

Crec que s'hauria de redactar una llei que els declarés fora de la llei per estar imposats al poble pels partits i després, un cop aconseguit l'escó, fer el que volen.

Lluís Riba Llerona (Les Franqueses del Vallès)

La dignitat i els bisbes catalans

El mes de juliol passat hi hagué un Curso de Formació de Agentes de Pastoral de Família y Vida organitzat per la "CEAS" de la Conferència Episcopal Espanyola amb el tema *La familia, sujeto de evangelización en casa, en el propio ambiente y en la parroquia*. En aquest curs es va demanar fer boicot als productes catalans i a les empreses catalanes, pel conferenciant de torn, Dr. Galindo. Incloué Mercadoña en la llista d'empreses catalanes. La delegació valenciana protestà i el senyor bisbe Reig d'Alcalá d'Henares, que presidia la mesa, va corregir el conferenciant dient únicament que "Mercadoña és Valenciana" i el conferenciant, Dr. Galindo va dir "A esta, no". Sobre aquest fet es va escriure al Senyor Nunci Renzo Fratini denunciant-lo, amb còpia al Cardenal Rouco, al Cardenal Pujol, al Cardenal Martínez Sistachs, també al bisbe Reig i al President Montilla. Totes les cartes varen ser enviades per correu certificat demanant "confirmació de recepció" i es van rebre tots els certificats de recepció. Només el President Montilla contestà dient que era una denúncia d'una persona, que agraià l'interès que mostrava però que poc hi podria fer. Silenci fou absolut per part: del Nunci, representant de la Santa Seu a Espanya; del Cardenal Rouco, President de la Conferència Episcopal Espanyola, del cardenal Pujol, president de la Conferència Episcopal Catalana (en funcions), i del Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, Martínez Sistach.

Si la resposta a la denúncia és el silenci, aleshores he d'entendre que la correcció feta pel bisbe Reig al ponent, Dr. Galindo (professor de Moral a la Pontifícia Universitat de Salamanca) és molt més que una anècdota, és la posició (no vull pensar que sigui sistemàtica) que, en aquest cas, ha tingut l'Església Universal, Espanyola, Catalana i Barcelonina contra de la dignitat de cada català. Els catalans, creients o no, som dignes de ser tinguts en compte. No vull mencionar el paper jugat per la COPE, emissora subvencionada per la Conferència Episcopal, atiant la propaganda en contra dels catalans. De tot això m'ha arribat aquest comentari que considero molt real: "alguns ens acusen de ser separatistes, quan en realitat són ells els separadors".

Avui hi ha hagut una editorial de tota la premsa catalana: *La dignitat de Catalunya*. Dotze diaris catalans i tres emissores, han trencat el silenci. Les seves reflexions són moderades i d'un fort esperit integrador, sense oblidar descriure amb valentia l'actual situació catalana.

Tant de bo que els nostres bisbes s'afegeixin a aquesta veu, ja que no en tenen una de pròpia.

Josep Matamala Barcelona

Automòbils elèctrics

Sóc un alumne de 6è del CEIP La Sagrera i us voldria comentar un tema que em preocupa. Voldria felicitar les fàbriques que comencen a fer automòbils elèctrics perquè els cotxes de benzina, a part que gasten molt petroli, contaminen l'atmosfera i és normal que per això hi hagi molta gent amb càncer. També voldria explicar que els cotxes elèctrics s'han començat a fabricar massa tard, perquè ja no es podrà treure mai tanta contaminació del planeta Terra. A més a més, penso que les fàbriques que fan aquests vehicles haurien de rebaixar el seu preu perquè la gent els pugui comprar. Gràcies per la seva atenció.

Oriol Estany Garcia Santa Eulàlia de Ronçana

El 13-D, vota per la llibertat!

Joan Rubiralta
President de la secció local d'ERC de Sant Celoni i la Batllòria. Membre de la Plataforma per la Consulta sobre la Independència

Quan de fa temps només se'ns parla de corrupcions polítiques (Santa Coloma) i empresarials (Palau de la Música) i quan una sentència negativa enterrarà un estatut que va néixer potent però que ja ara és escapçat i per tant inútil per millorar la qualitat de vida de la ciutadania catalana, ara tenim una oportunitat de decidir què volem ser quan siguem grans. Mai abans no s'havia preguntat a les catalanes i als catalans quin futur volem per a la nostra pàtria i ara, finalment, ho podem fer. Després de tres-cents anys d'ocupació i de tres-cents anys de resistència, el poble català ara té l'oportunitat de decidir i cal aprofitar-la.

Si tenim la independència podrem disposar dels nostres impostos lliurement i amb l'importantíssim augment econòmic que aquest fet suposarà s'obrirà un nou panorama per a la nació catalana, així: podrem viure molt millor perquè cobrarem bastant més segons estudis del Cercle Català de Negocis, no haurem de pagar els peatges de les autopistes perquè crearem un fons de rescat, millorarem l'educació amb l'abolició dels barracons i amb suficients places per al professorat que calgui tot abaixant les ràtios per aula, farem hospitals, centres de dia i residències per a la gent gran suficients i convenientment repartits per tot el territori, prepararem un potent pla

d'integració de la immigració i de la dependència, regenerarem i ampliarem les plantilles de jutges i farem jutjats on convingui i tindrem una representació internacional adequada amb la creació d'ambaixades reals i amb grups de pressió potents per donar suport a la importació i exportació dels nostres productes, així com una política fiscal i econòmica racional per tal de tirar endavant la indústria, el comerç i el turisme amb l'ampliació de llocs de treball. Gestionarem les carreteres, ferrocarrils, ports i aeroports molt millor del que s'ha fet fins ara, fent infraestructures on sigui necessari i l'assoliment de les seleccions esportives catalanes en tots els esports amb participació catalana el jocs olímpics. A banda, es potenciarà la llengua catalana en tots els àmbits: al cinema (80%), als locals d'oci, al comerç i a la restauració amb exempcions fiscals i, a Europa, reconeixement oficial de la llengua catalana a tots els efectes i amb la presidència europea de torn un cop siguem un estat membre.

Per aconseguir tot això, però, cal començar per dipositar el teu vot afirmatiu el dia 13 a les urnes de la Consulta per la Independència que a Sant Celoni tenim a la plaça de la Vila o a la Batllòria a la plaça de la l'Església, entenent que només serà una assaig de la consulta que es farà més endavant que serà vinculant i d'acord amb la legalitat internacional i tindrà el suport de les diputades i diputats que ho confirmaran des del Parlament de Catalunya.

Comencem la independència. Comencem a ser lliures. Vota per la llibertat!

Tot està per fer i tot és possible

Maite Bonora
Caldes de Montbui Decideix

Tot està per fer i tot és possible... el dia 13 de desembre, el 28 de febrer, el 25 d'abril i tants altres dies com calgui organitzar consultes populars. A les envistes del dia 13 de desembre, en què 161 municipis convoquen una multitudinària consulta popular, que dona dret de votació a unes 700.000 persones sobre la conveniència a no que Catalunya esdevingui un estat independent, l'ambient a escala estatal va esdevenint més bel·licós i més enrarit. I és que l'Estat espanyol ha acceptat sempre malament que les nacions que ens hi integrem fem alguna, ni que sigui lleu, demostració de diferència. I també, cal dir-ho, de democràcia.

El dret del poble, de qualsevol nació, a ser independent, a tenir un estat propi com el que tenen altres pobles del món és una fal·làcia a l'Estat espanyol. Fa molts anys que ho sabem aquells que reivindicuem alguna cosa més per Catalunya que un estatut que porta anys de negociació dels nostres polítics, dels nostres polítics amb els d'àmbit estatal, que té un procés d'aprovació pel poble de Catalunya, que després des de l'àmbit estatal els partits retallen, que es passa més d'un any esperant una resolució del Tribunal Constitucional... Això és un procés democràtic o un procés dissuasiu?

Des de fa dos mesos, un grup de gent de Caldes ens hem constituït en una associació, Caldes de Montbui Decideix, que té com a objectiu principal l'organització d'una consulta popular el dia 28 de febrer a Caldes. I ho volem fer, en la mesura que ens ho permetin, mitjançant un procés democràtic. No enganyarem ningú, ni sorprendrem ningú, si diem que ho fem des de l'independentisme. I és des d'aquest indepen-

dentisme, que volem que al poble de Caldes els ciutadans majors de 16 anys i que tinguin un permís de residència puguin votar. I és des de la democràcia, que volem que aquests ciutadans, procedeixin d'on procedeixin, puguin votar sí a un estat català, però també puguin dir, és clar, que no.

Dèiem que intentarem que el procés garanteixi els mecanismes d'un procés democràtic normal perquè hi ha algunes coses que ens ho dificulten: no tenim dret a tenir el cens electoral, tampoc podem gaudir (incomprensiblement) d'un espai municipal, i no tenim segurament els fons que caldria per fer una bona precampaña i una bona campanya.

Però ens hem compromès a tirar endavant aquesta consulta, i ho farem tan dignament com sapiguem, des de la diferència dels que integrem la comissió organitzadora, des de la inexperiència, però també des de la il·lusió i l'esforç.

Si això de l'Estat espanyol fos una democràcia real, potser ja hauríem organitzat, com el Quebec, dos referèndums per la independència, o potser ja hauríem iniciat l'organització del primer referèndum, com Escòcia, o potser ja seríem un estat independent com Letònia, Estònia i Lituània (per posar tres exemples que no han passat per cap procés traumàtic de separació). I potser no hauria passat massa res, i hauríem hagut de repetir aquest referèndum, o potser ens n'hauríem cansat d'organitzar referèndums, o potser cada Onze de Setembre organitzaríem un referèndum perquè ningú s'oblidés que el nostre poble té tant dret a decidir el seu futur com qualsevol altre, i potser el poble hauria après que un referèndum per la independència és un procés democràtic i prou. I potser tots, al cap i a la fi, seríem més lliures, més educats, més responsables i més feliços.